

PREHNITÉ MESTO

LENONA ŠTIBLARÍKOVÁ

Lenona Štiblaríková

PREHNITÉ MESTO
urban fantasy
18+

© HYDRA 2017
© Lenona Štiblaríková 2017

Návrh obálky a ilustrácia: Zuzana Zabradiová 2017

Grafická úprava: Lukrécia Schiller

Redakčná a jazyková úprava: Tomáš Čačko

Vydal: Vydavateľstvo Hydra
HJC projekt, s.r.o.
Ožvoldíkova 2007/7, 84102 Bratislava

www.vydavatelstvohydra.sk
Všetky práva vyhradené

ISBN 978-80-89968-03-9

Lenona Štiblaríková

PREHNITÉ MESTO

Aram Vister

Náraz do okna znel ako úder kladivom. Obaja muži, pokojne popíjajúc presu s mliekom, obrátili zrak smerom, odkiaľ sa ozýval škripot pazúrov a trepot krídel. Holub mával zlomeným krídlom, narážal ním do okna a pomaly klesal dole. Zanechával na výklade krvavé stopy. Vyrzil si jedno oko, napriek tomu sa nevzdával a snažil sa dostať dovnútra bistra.

„Hajzel besný, skurvený, mäsa sa mu zachcelo,“ zanaďával Aram.

„Dorazím ho,“ ochotne sa ponúkol spoločník pri stole. Odložil šálku so zvyškom kávy a zdvíhal sa zo stoličky.

„Sed! Nech si s ním špiní ruky personál. Sme hostia. Neprišli sme sem kántriť holuby.“

Muž stiahol obočie, pohľadom prepaľoval okno a pátral po zranenom vtákovi. Váhal, ale napokon sa opäť posadil. „Neznášam ich. Nenávidím. Hnusné operené beštie! Pred mesiacom napadli mamu. Vracala sa z kostola domov. Rovno z omše. Len si to predstav! Naleteli na ňu tri naraz a len škriabať a zobať! Strhli jej z hlavy šatku a doľali. Ale ubránila sa. Odvtedy po nich strieľam na každom kroku.“

„A čo? Nebodaj si nejakého aj trafil?“ pochybovačne sa spýtal Aram.

„Nooo, ešte nie. Uhýbajú pred guľkami. Kľučkujú. Nejaký posratý inštinkt či radar majú alebo čo. Zmutovaní bastardi!“

„Veď práve! Škoda munície. Tých musíš do siete a poriadne vytrieskať lopatou. Poznám chlapíka, vedie kurzy sebaobranu pre učiteľky, ale robí aj takéto špecialitky, ak

by si mal záujem.“

„Obrana pred náletmi holubov? Hmm, možno by nebolo zlé vedieť, ako na ne. Len pre istotu.“

„Fajn, pošlem ti jeho vizitku, ale teraz k veci, Zachar. Chcel si sa stretnúť ešte dnes večer. Čo najskôr, vravel si. Som tu. Čo bolo také súrne, že to nemohlo počkať?“ opýtal sa mladší muž. Otázka vyvolala na tvári jeho spoločníka vypočítavý úsmev typu *viem niečo, čo ťa bude zaujímať a je to bomba!*

„Mám informáciu,“ vyhrkol. „Veľmi zaujímavú informáciu a tušenie, že som narazil na niečo dôležité, len by to chcelo trochu pátrania *v istých kruhoch*, v ktorých nie som príliš obľúbený. Chápeš?“

„Ani nie a znervózňuješ ma. Vyklop, čo vieš. Ak to bude dôležité, nejako sa dohodneme. Ak nie, môžeš si infošku strčiť! Na taľafatky nemám čas.“

„Dobre, dobre, veď sa nejeduj. Ja len... nechcem peniaze.“

„Čo teda?“

„Prihovor sa za mňa u otca. Fakt nemôžem za to, že nám tovar zhabali. Cez hranicu prešiel, aj colníci dostali svoje, ale potom...“

„Nič nesľubujem. Urobím, čo budem môcť, no vieš, aké to medzi nami je.“

„Krv nie je voda, Aram. Starý je k tebe možno tvrdší ako k ostatným, ale nezaprie, že ste rodina. A hlavne ťa nevyškrtne zo zoznamu, ak urobíš nejakú chybu. Aj keď ja som žiadnu neurobil!“ ohradil sa Zachar.

„Tak už to vysyp! Vidím, že sa nemôžeš dočkať,“ zarazil Aram vlnu sebaľútosti, ktorá mu hrozila. Ak Zachar chcel, vedel poriadne dlho chodiť okolo horúcej kaše. Namotával slovami nielen ženy, ale najmä colníkov a úrad-

níkov, napokon, práve pre výrečnosť a lepkavý jazyk mu Vister zveril vedenie južnej pašeráckej trasy.

„Ide o poliša. O toho, čo ti nedá dýchať a furt lezie, kam nemusí. Počul som, že hoci mu platiš, nemá ťa príliš v láske a nevynechá jediná príležitosť, aby ti *osladil* život. Skurvený štát! Ako sa tu dá podnikáť, keď ti zaplatení poliši sledia za zadkom? To kde sme?!“

Čiernooký mladík spozornel. Zacharovi tento fakt neušiel. Spokojne sa na stoličke zahniezdil a uškrnul sa. Ruka bola v rukáve.

„Myslíš Severína Zycha?“ opýtal sa Aram.

„Presne toho.“

„A čo je s ním?“

„No. Chcel som sa nejako zavďačiť šéfovi, po tej nevydarenej akcii, preto som si na *pána mediátora* trochu posvietil. Spočiatku to šlo dosť zle. Kapitán nemá rodinu, ani blízkych kamarátov. Len známych a sieť informátorov a tí majú rešpekt, nič podstatné mi o ňom neprezradili. Lenže potom som objavil terno. Pri pátraní po rodine som si narazil jednu takú... kundičku z matriky. Nejaký čas robila drahoty, poznáš to – nemôže, citlivé informácie, zákon a tak, ale keď som si ju omotal okolo prsta, poľavila. Našla akýsi dokument, podľa ktorého si jeho matka ako mladá štanda zmenila meno a to sa prenieslo aj na jej syna. Ale najlepšie je, že to urobila viackrát! Za týmto musí niečo byť. Celé meno ti na úradoch nezmenia len tak, mirnix-dirnix.“

„Takže matka má nejaké tajomstvo. A čo jeho otec? O ňom tam nebolo nič?“ vyzvedal Aram.

„Nie. Otec je vraj neznámy, ale mám tušáka, že poklad bude zakopaný práve v ňom. Mala syna s niekým, kto po nej šiel, alebo kto pre ňu mohol byť nebezpečný.“

„Skvelá dedukcia, Zachar. Mal si byť detektívom. Na pašeráka je ťa škoda,“ pochválil ho Aram.

„Pôjdeš s tým za otcom? Má konexie, určite zistí viac. Mňa by pri mojom šťastí úrady ešte z niečoho obvinili a strčili do chládku. Ak mi prirátajú aj dlhy, čo u nich mám, tak zbohom sloboda.“

„Heh, to je fakt. Nechaj to na mňa, zvyšok si zistím. Ty si už urobil dosť.“

„Ale nezabudni otcovi povedať, kto ako prvý...“

„Bez obáv, jasné. Bude sa ti revanšovať. A tá tvoja matrikárka... ako sa vlastne volá?“

„Ivana Drobná. Pracuje v Ružinove na Mierovej.“

„Šikovná. Zájdem sa jej poďakovať. Daj mi jej adresu. Ak z toho niečo bude, dostane odmenu aj ona.“

„Jakabova 23.“

„Čo papiere? Máš ich?“

„Len kópie. Ale to stačí, nie? Aspoň zatiaľ, kým nezisťíme viac.“

„Fajn. Kto ešte vie o matrikárke? Komu si ju spomínal?“

„Nikomu. Pred hodinou mi doniesla dokumenty, ešte sú teplé. Volal som rovno tebe.“

„Skvelé. Odveziem ťa domov, zajtra sa porozprávam s tvou kočkou, a keď si overím informácie aj u nej, rozbehnem pátranie. S týmto za otcom ísť nemôžem, vysmiel by ma. Potrebujem najprv zistiť dôvod zmeny a pravé mená. Potom nájdeme príbuzných, slabé miesta jeho rodiny a policajť skrotne. Platím!“ Aram kývol na čašníka.

Obaja muži dopili kávu, zdvihli sa a vyšli do sychravej noci.

Jemný studený dážď zmýval stopy holubičej krvi z výkladu a z chodníka rovno do kanála. Smetiar v gumených

čižmách a oranžovom pršiplášti s kapucňou hlboko stiahnutou do čela nabodol telo operenca na palicu zakončenú dlhým klincom a strčil ho do igelitového vreca so znakom biohazardu. Zhrbený, so sklonenou hlavou, kráčal nočnými ulicami mesta a zbieral všetko, čo uhynulo. Cez chrbát mu na popruhu visela široká lopata a hustá oceľová sieť.

„Šéf mal pre mňa vždycky pochopenie. Tvoj otec je skvelý muž a ideálny vodca. Kde by bolo toto mesto bez neho, no kde? Celebrity si u neho podávajú kľučku, večeria so starostom, s poslancami a je zadobre aj s predsedom Bielej sily. Nedávno som ho videl na fotke s tou herečkou... no, ako sa volá... tá s tým širokým úsmevom...“

„Nechaj tak.“

„Máš šťastie, Aram. Tvoj otec... Fakt máš veľké šťastie,“ vzdychal Zachar.

„Cigaretu?“ Aram vyklopil priehradku a z pedantne uložených cigariet zavanula vôňa kvalitného tabaku.

„Fíha, skvelé! Dík.“ Zachar si jednu vzal. Pripálil ju malým strieborným zapalovačom z tej istej priehradky.

Aram spustil okienko na strane spolujazdca. „Môžeš sa trochu vykloniť a fúkať to von?“ požiadal.

„Jasnačka. Fúú. Skvelé!“

„Perfektné,“ súhlasil Aram. Zo závesu pod bundou vybral zbraň, odistil a strelil spolujazdca do hlavy. Väčšina krvi vystrekla cez spustené okno von, len málo sa jej zachytilo na kožu potiahnutom interiéri auta.

„Ešte nejaké superlatívy o mojom otcovi?“ prehodil k Zacharovmu nehybnému telu. Vytiahol okienko. Hlava

mŕtveho sklzála bokom, akoby spal. Cigareta mu vypadla spomedzi prstov na chrómovaný koberček, ešte chvíľu tlela, dohasínala.

„Vyznania lásky? Nič? Skvelé.“

Dupol na plyn. Štvrť poznal dobre, vedel, kde a ako sa poľahky zbaviť tela, nemusel nad tým príliš dumať. Nechal sa viesť inštinktom.

V neďalekej záhradkárskej oblasti si vyhlíadol jednu z opustených chatiek. Stála bokom od ostatných, osamelá a mĺkva, zdalo sa, že ju majiteľ príliš nevyužíva. Zanedbaný pozemok bol zarastený kriakmi a vysokou trávou, divoko rozkošatené stromy čas zohýbal do podivných tvarov.

Aram vykopol dvere. Overil si, že prízemný domček je prázdny. Vrátil sa po telo, prehľadal ho, vzal mu doklady aj mobil, vtiahol ho do chatky a podpálil benzínom z kanistra. Kým oheň stihol napáchať väčšie škody na mŕtvoľe a na majetku, sedel v aute a po zničenej starej asfaltke sa vliekol naspäť do mesta.

Najprv ho čaká rozhovor s neznámou ženou. Premýšľal, čo jej povie, aby ho vpustila do bytu.

„Pani Drobná? Ivana Drobná? Našiel som doklady a mobil vášho priateľa,“ odkašľal si, upravil tón. Opakoval vetu stále dookola, menil naliehavosť v hlase, premýšľal, akým dojmom bude pôsobiť, keď ju vysloví v prázdnej chodbe pred zamknutými dvermi neznámy muž.

Chvíľu to potrvá. Z priehradky pod prístrojovou doskou vytiahol dýku v koženom puzdre. Nepotreboval skúšať jej ostrie, nepotreboval ho ani vidieť. Zbraň sa na nič netvárila.

Hnusný deň, hnusný život!

Do GPS zadal adresu – Jakabova 23.

Aram Vister sedel v aute zaparkovanom v dostatočnej vzdialenosti od Mestského úradu v Ružinove, kde sídlila aj matrika. Lakťom sa opieral o spustené okienko, cez ktoré vypúšťal dym z cigarety. Bolo pod mrakom. Prestalo mrholiť, a tak vysoké plamene šľahajúce z okien škaredej ošarpanej budovy, postavenej ešte v časoch socializmu, hasilo len chabé úsilie niekoľkých privolaných hasičov. Oheň sa prepäliť až na strechu a tam sa rozohorel s novou silou.

V okolí požiaru postávalo a diskutovalo množstvo ľudí. Zavadzali hasičom, záchranárom aj policajtom, pýtali sa ich, čo sa stalo a vytvárali hlúčky *dobre informovaných susedov* okolo televíznych štábov. Takýto požiar štvrt' ešte nezažila. Zajtra o ňom budú čítať v novinách a možno sa ocitnú aj v hlavných správach.

Myslím, bratku, že toto by mohlo stačiť.

Tínedžeri si robili selfie, niektorí požiar nahrávali, ďalší ho komentovali alebo parodovali hasičov, akurát v rukách držali vlastné *hadice*. Policajti ich rozháňali kopancami a obuškami, ale detváky si z nich ťažkú hlavu nerobili a vracali sa naspäť z inej strany. So štátnou budovou nemal súčiť nikto, naopak. Ľudia využili netradičné divadlo len na to, aby sa pri ňom zišli, poklebetili si, pokrútili hlavami a zaspomínali na staré dobré časy.

Od horiacej budovy videl Aram utekať siluety vypasených potkanov. Mihali sa jeden cez druhého, skackali a desili chodcov. Jeden pribehol dokonca až k jeho autu a postavil sa mu do cesty. Uprene ho sledoval drobnými lesklými očkami. Aram hodil ohorok na zem a rýchlo vytiahol okienko. Naštartoval. Potkan vyskočil na kapotu, nožičkami

hrabal po plechu, blížil sa k čelnému oknu. Nezmietli ho ani zapnuté stierače. Vyceril zuby, zapištal. Potom odhryzol ľavý stierač a zmizol s trofejou v kroví pred bytovkou.

Aram zanaďoval, ale za *lúpežníkom* nevybehol. Vedel, že by to bolo zbytočné. Úzkymi uličkami sídliska obišiel upchatý úsek hlavnej cesty, na ktorej policajné hliadky riadili dopravu a vyrazil do centra mesta.

Zaparkoval na vyhradenom mieste vedľa parkoviska pre zákazníkov a bočným vchodom z úzkej uličky vošiel do striptklubu Prodigy. Svetelné reklamy, neóny a plagáty lákali okoloidúcich na pekné dievčatá, kvalitné drinky a príjemné posedenie.

„Prišiel som o stierač, daj to do poriadku,“ prikázal Aram jednému z ochrankárov. Mládenec vzal kľúče od BMW a vytratil sa.

„Nejaký problém, šéfe?“ spýtal sa druhý ochrankár, v saku a kravate pôsobil skôr ako hráč pokru než ako majster Slovenska v kickboxe.

„Nič, čo by som nezvládol. Ako to ide v bare?“

„Všetko v poriadku. Berenika a Maxim sú za pultom, naše go-go odtancovali tri čísla. Tá nová, Vanda, je odvážna. Pekne to roztočila. Mala veľký úspech.“

„Neokukané telo vždy zaberie.“

„Dodávka s nápojmi je vyložená aj s *doplňkovým* sortimentom.“

„Výborne. A dídžej?

„Stojí za mixom a šliape ako hodinky.“

„Konečne prišiel včas. Čo hore? Máme dnes *špeciálnych hostí?*“

„Jedného poslanca a sudcu – päťka a dvanásťka. Inak bežná klientela. Turisti, dvaja zbohatlíci, čo prišli osláviť úspešný biznis a partia ítečkárov po výplate. Trochu sa odviažu a hneď odkvihnú. Nebude s nimi veľa práce. Berenika im stihla predať niečo na povzbudenie a dve fľaše šampusu.“

„Nech mi do lôže donesie fľašu vodky a šunkový sendvič. A Gabriel, najmenej hodinu nechcem počuť o žiadnom probléme. Kto ma vyruší, ten si to odserie,“ dodal Aram rázne. Nečakajúc na odpoveď, zamieril na poschodie.

„Dám pozor!“ zakričal za ním ochrankár.

Aram prešiel okolo vysvieteného barového pultu. Keď sa jeho oči stretli s pohľadom barmanky, mierne kývol na pozdrav. Jej tvár však zostala bezo zmeny. Ďalej sa venovala hosťom, pripravovala miešané drinky, leštila dosku pultu, poháre a čapovala pivo. Zvrátila sa v rýchлом tempe, občas si vymenila miesto s kolegom barmanom, niekedy s ním prehodila slovko-dve, ale inak bolo vidieť, že svojej práci rozumie a mnohé úkony vykonáva automaticky. Pohyby jej rúk boli zvláštne jemné a elegantné, zladené s pohybom pliec a bokov. Rozdávala nápoje a úsmevy, no držala si odstup. Vtipkovala so zákazníkmi, ale neflirtovala s nimi.

Berenika sa v ľuďoch vyzнала. Zo správania a intonácie vyťahovala základnú povahu ich problémov, rýchlo si ich zaradila a citlivo striehla, či a ako sa prejaví. Niekedy inštinktívne, inokedy zámerne sa na ňu obracali. Mali dojem, že malej krehkej žienke môžu zveriť svoje starosti, vyliat' si srdce, vyžalovať sa. Pozorne ich počúvala. Napokon, aj zato sú barmani platení.

Krátke medené vlasy jej neposlušne poletovali okolo

tváre, jemnú bradu zvýrazňovala jamka. Hnedé oči s jasným modrým prstencom vyvádzali ľudí z miery. Heterochromiu zdedila po otcovi. Po matke zasa magické nadanie.

Berenika počúvala, premýšľala a radila. A zároveň nasávala energiu z nešťastia a depresii svojich zákazníkov. Niekomu podala alkohol, iný chcel čosi tvrdsie, ale boli aj takí, ktorí si v pohári spolu s drinkom odniesli kliatbu peknej strigy. Či dobrú alebo zlú, záviselo od okolností.

„Je tu šéf,“ prišiel jej oznámiť ochrankár.

„Všimla som si.“

„Máš mu hore priniesť Absolutku a sendvič. So šunkou. Je akýsi rozhodný.“

„Fajn, dám si bacha. Skočíme potom na schody? Kým nepríde hlavný nápor. Potom už nebudem stíhať.“

„Dobre. Počkám na teba,“ súhlasil Gabriel.

Z mraziaku vytiahla pohár vytvarovaný z ľadu a spolu so sendvičom a fľašou vychladenej vodky ho vyniesla do jednej z lôží, z ktorých bol skvelý výhľad na tanečné mólo, hostí aj na bar. Bohatá klientela si tu dávala schôdzky s obchodnými partnermi. Často končili divokou pitkou so súkromným striptízom a občas aj skupinovým sexom.

Privrela za sebou dvere.

„Vodka a sendvič. Prinesiem ešte niečo?“

„Sadni si. Len na chvíľu, nezdržím ťa dlho.“

Videla, že Aram má niečo na srdci, ale pôjde to z neho ťažko. Uprene sledoval vystúpenie – Laola v tenučkých tangách s námorníckou čiapkou pomaly končila výstup – vôbec ho nevnímal. Ženská nahota, vyzývavé pohyby, zvodné dotyky – videla, že nič z toho v ňom nevyvolávalo túžbu po erotike. Posadila sa teda na okraj kresla a čakala.

„Potrebujem sa stretnúť so Severínom. Čo najskôr,“

povedal po chvíli váhania.

„Niečo vážne?“

„Áno.“

„Je priskoro, ale... súvisí to nejako s démonom? Dobíja sa k tebe?“ vyzvedala Berenika.

„Nie. Ide skôr o *rodinnú záležitosť*. Mal by o nej vedieť.“

„Dobre. Zariadim to,“ oznámila a vstala, aby po špičkách odišla z miestnosti. Vo dverách ju zastihla ďalšia prosba. Skôr požiadavka: „Ale, keď už si to nadhodila, nebude od veci *posilniť* moju ochranu.“ Odvrátil zrak z pódia a pohľadom šmátral po jej tele. Takmer akoby cítila jeho ruky. „Dnes večer, až skončíš, príď za mnou.“

„Budem unavená.“

„To mi nevadí,“ odbil ju stroho. „Hlavne, že to zastaví *jeho* šepot.“

Prehltla trpké slová, čo sa jej drali na jazyk a zavrela dvere. Pomyslenie na sex o štvrtej ráno ju naplnil akurát tak mrzutosťou. Momentálne túžbu necítila a dosť pochybovala, že ju zo seba vykreše. Čakala ju práca, ožratí zákazníci, ich trápne nešikovné komplimenty a oplzlé vtipy. Rýchlovka v šéfovom byte len završovala výpočet jej dnešných povinností.

Prázdnu tácku vyložila na bar a spod pultu vzala malú taštičku.

„Idem s Gabrielom na schody,“ povedala kolegovi za barom.

„Osem minút, Nika!“

„Díkes!“

Rýchlym krokom sa pretlačila pomedzi stolíky do chodbičky, z ktorej vybiehali dvere do kancelárií a ktorá sa končila servisným východom. Tadiaľto zásobovali bar,

preto tu večer, keď už muselo byť všetko na svojom mieste, nebolo nikoho. Maximálne tadiaľ ráno vynesú odpadky, ale dovtedy tu bude pokoj.

Gabriel ju zbadal vychádzať zo sály a pridal sa k nej.

„V pohode?“ opýtal sa.

„Ale áno.“

Vonku sa obaja posadili na schody. Gabriel si zapálil cigaretu a Berenika z taštičky opatrne vytiahla fajku s reliéfom lebky. Vyklepala ju, vyčistila, naplnila čerstvým tabakom z balíčka a zapálila ho špeciálnou zápalkou. Ich rituálny *tabakový obrad* sa mohol začať.

Obaja mlčali.

Vždy si podstatné veci povedali vo vnútri, vonku zachovávali ticho. Každý so svojimi myšlienkami, pocitmi, slasťami aj strasťami – všetko akoby spolu s dymom pomaly unikalo do tmy. Vôňa tabaku sa okolo nich ešte chvíľu vznášala, lúčila sa s nimi. Postupne ju pohlcoval smog a bežný smrad špinavej uličky.

Berenika bafkala. Vypúšťala obláčiky, niekedy aj koleska a Gabriel sa tomu prizeral. V duchu ju nazýval – dáma s fajkou – tak si pre seba pomenoval celý výjav na schodíkoch, ako maliar dokončený obraz. Svetlo žltej lampy nad dverami dodávalo jeho *dáme* melancholický tón, obklopovali ju tieň a ticho zvýrazňovalo jej tajomnosť. Odmietal ju pomenovať. Meno by ju postavilo na jednu úroveň s ostatnými ženami a to by ho zranilo.

Dáma uhasila fajku, odložila ju a s povzdychom sa postavila. Počkala, kým jej otvorí dvere a vošla do chodbičky.

„Ďakujem,“ povedala.

„Potešenie bolo na mojej strane.“ Vrátil sa k hlavným dverám, k bežnej práci, k povinnostiam strážcu. Ale zajt-

ra, ak jej do toho nič nepríde, ho možno opäť zavolá.

Berenika skočila za pult ako do rozbehnutého vlaku. Práca ju strhla a len málokedy jej dala vydýchnuť. Hostia sa striedali, čašníčky s nahým poprsím roznášali objednávky, diskdžokej nasadil rýchle tempo a pridával. Do mikrofónu vykrikoval mená dievčat, komentoval ich výstupy a povzbudzoval obecenstvo k potlesku. Po polnoci bola zábava v plnom prúde.

Na stoličku si rovno oproti nej sadol veľmi pekný vyzývavý mladík. Starostlivo pristrihnutá elegantná briadka zvýrazňovala jeho plné pery, tmavé obočie sa trpiteľsky mračilo nad čiernymi očami. Sedel len tak ledabolo na pol zadku, s jednou nohou na zemi. Takmer sa na ňu ani nepozrel a objednal si pivo s absintom.

Načapovala dvanástku, naliala poldecák a opatrne ho spustila do kríгла. Čakala, kým neklesne na dno. Nápoje sa nezmiešali, poldecák sa v pive pekne zelenal. Prisunula mu ho bližšie.

„Nech padne na úžitok. Prosím – pivko ako slnko, absint ako tráva.“

„Slnko už roky nikto nevidel a tráva je špinavá a spálená kyslým dažďom. Ale fakt dík. Aspoň tu je všetko ako vždy,“ hundroš pozdvihol pohár a poriadne si z neho odpil. Pivo zmenilo farbu. Jej snahu o dokonalý výtvar neocenil.

„Ešte si len prišiel a už frfleš. Uleteli ti včely?“ spýtala sa Berenika.

„Robil som garde na dobročinnom večierku. Vnútili mi päť nových vizitiek!“

„No a? Baval si sa,“ skonštatovala.

„Bavil? Pche! Samé ženské na úrovni, drahé šaty a šperky, falošné úsmevy a tie pohľady... Takmer som vi-

del, ako sa im pretáčajú zreničky a naskakujú horibilné sumy za outfit, kaderníka, stylistu a čo ja viem, čo ešte. Prišli si vyčistiť svedomie darom chorým a sirotám, decentne ignorujúc fakt, že za ich biedu môžu ich manželia. Jednou rukou im vezmú strechu nad hlavou a druhou im dajú lístok na obed.“

„Aspoň niečo im dajú.“

„Keby im všetci dali radšej pokoj. A mne tiež.“ Opäť si chlipol.

„Bola čo i len trochu pekná, tá tvoja zákazníčka?“

„Pekná.“

„No vidíš, konečne voľačo pozitívne.“

„Ale už päťdesiat rokov! Desať plastík, nový nos, prsia, lipo, implantované vlasy, mihalnice a extrahovaný mozog!“

„Nemôže byť každý zachovalý, prirodzene udržiavaný upír ako ty.“

„Povedz mi, Berenika, čo je zlé na normálnom starnutí? Kam sa podela ľudská krása? A krása duše? Láskavosť, dobrotá? Ženy mali výchovu a šarm. Dôstojnosť. Úctu...“

„Čo chceš počuť? Emancipácia. Rovnoprávnosť.“

„Všetko sú to štetky. Nadržané maniačky! Slizké stareny...“

„Máš stopäťdesiat a ony sú stareny? Uvedom si, čo hovoríš. Tiež spávaš s mladšími.“

„Lebo všetky sú mladšie! Nerozumieš?! Vôbec nikto ma nechápe. Nie je tu nik z mojej doby, s nikým sa neporozprávam o minulosti, o ženách, aké boli, o všetkom tom malom a nepodstatnom, o čom si ľudia len tak trkocú, keď im je spolu dobre a už vôbec s nikým sa nemôžem baviť o vášni.“

„Hmm? Nechápem. Pozri sa okolo, vášni tu máš dost.“

„Tamto je nič, žiadne kúzlo,“ fľochol na mólo. „Odhalený členok dnes nič neznamená. Rumeneč na tvári či spustené ramienko... milión vecí je inak. Všetko je také nízke, odporne a rýchle. Hnus.“

„Ak máš zasa tie svoje depresie, mám nejaké tabletky, čo ti zdvihnú náladu aj libido.“

„O čom tu celý čas hovorím?! O rýchlej ceste ku všetkému! O strate záujmu o podstatu vecí. Ja si vylievam dušu, potrebujem pochopenie a ty mi núkaš tabletky.“

„Biznis je biznis, musím ich niekomu predať. A nemám čas robiť bútlavú vrbu, prišiel si v nevhodnú chvíľu.“

„Vrelá vďaka za vypočutie. Svoje som si teda povedal, môžem ísť. Daj mi ešte jeden šampus. Budem na izbe, keby niečo.“

„Čakáš návštevu?“

„Asi tak tri, ak ma pamäť neklame,“ zastonal.

„Fíha! Zničíš sa.“

„Nevieš, že upír je posadnutý sexom? My môžeme vždy.“

Zdvihla jedno obočie. „To vážne?“

„Môžeme, ale načo by som to robil? Nie som stroj na gombík on-off. Mám svoje city, preboha! Lenže ony na ne zvysoka dlabú a chcú len jedno – sex, sex, a tvrdý sex.“

Pokrčila plecami. „Ak by si niečo potreboval, stačí zavolať, prinesiem ti to až na izbu. A trochu sa usmej, pristane ti to. Zamračený na ne nezapôsobíš, Leo.“

„Teraz som Leonidas,“ prešiel si rukou po tele, malíčkom akoby náhodou rozopol posledný gombík košeľe, odhalil vypracované brušné svalstvo a dľaňou si zašiel do nohavíc. Celé to malo pôsobiť zvodne a eroticky, ale Bereniku upírov šarm minul oblúkom.

„Tak chceš to Éčko, ó, *Veľký Leonidas*?“ uškrnula sa.

Leo vystruhol grimasu a prestal afektovať „Daj mi ich päť, musím si trochu vylepšiť náladu. Príde za mnou vysoká platinová blondína, tak tridsaťosem plus mínus tri roky. Pošli ju rovno hore. Keď to preženie s alkoholom, má problém urobiť sa, tak jej nič nenalievaj, prosím. Potom mám dohodnuté stretnutie s rockovou speváčkou a jej družkou, len rýchlovka.“

„Načo potrebujú lesbičky tvoju pomoc?“

„Im nejde o *náradie*, tie si vystačia. Ale rady to robia pred divákom a potrebujú trochu povzbudiť.“ Hodil do seba zvyšok piva s absintom.

„A na to si kupujú teba? Každý muž v bare by im za niečo také dokonca zaplatil.“

„No moment! Ja ich nechcem ošukať. Som len divák a obdivovateľ, žiadna chlipnosť v tom nie je. Ide o hru. So mnou sú v bezpečí a nemusia ma od seba odháňať, lebo na ne ani nesiahnem. Pokiaľ ma nevyzvá, pravda.“

„Veľa šťastia, Leonidas,“ povzbudzujúco sa na neho usmiala. Do dlane mu vložila balíček s tabletkami a podala fľašu šumivého vína s dvoma vyleštenými pohármi. Zamyslene sledovala, ako so zvesenou hlavou odchádza smerom k izbe, ktorú si na tento večer prenajal. Ignoroval sporo odetú tanečnicu, ľahostajne míňal obsluhu a návštevníkov mal v paži, dokonca sa neohradil, ani keď ho jeden z nich drgol do ramena, až mu z ruky takmer vypadli poháre. Šiel pomaly. Oddaľoval chvíľu, keď bude musieť vstúpiť do dverí a stať sa definitívne zvodným a šarmantným Leonidasom.

Som unavený. Skurvene zničený, na smrť unavený a nikto ma nemá rád.

Berenika pokrútila hlavou. Upíra vysávať nemohla, de fakto bol mŕtvy, navyše tento v nej vzbudzoval skôr nepo-